

Návštěva Krajského soudu v Brně

Pokud bych měl nějak označit svou návštěvu krajského soudu jedním slovem, pak by to bylo asi cizí. Hned při vstupu mě překvapil detektor kovu, což mi ale s odstupem času přišlo jako logické a jako věc, která mě mohla napadnout. Takový problém by to nepředstavoval, kdybych se nerozhodl svoje poznámky zaznamenávat do poznámkového bloku k němuž jsem si přihodil do batohu i celý penál, kde nacházely i nůžky. Ty jsem pak samozřejmě musel odevzdat po kontrole u vstupu. Původně jsem si chtěl svoje poznámky dělat do počítače, z čehož jsem byl později rád, že jsem upustil. Před vstupem do jednací místnosti jsem si totiž pročetl její řád a zjistil jsem, že počítač by zde správně měl být vypnut. U soudu však vedle nás seděla slečna, která něco v průběhu celého soudu zapisovala do notebooku, takže se dodržování tohoto pravidla nijak nevymáhalo. Další problém nastal tehdy, kdy jsme s kolegy diskutovali jak vlastně máme vejít do jednací místnosti. Čas soudu byl sice předem daný, ale my nevěděli, zda se vchází s předstihem nebo zda předem se jedná o stanovený čas, kdy se místnost teprve otevírá veřejnosti. Poté, co jsme vešli do místnosti mě překvapilo, jak je vlastně poměrně malá a jak komunisticky působí. Většina vybavení už si určitě několik desítek let soudů zažila.

Soud se pak konal s občanem původem z Ukrajiny, tudíž byla přítomna i paní tlumočnice. Ta se velmi snažila všechno překládat jak panu obžalovanému, tak paní soudkyni avšak pořád jsem se nemohl zbavit dojmu jisté nesoudržnosti. Pan obžalovaný nejprve řekl větu v ukrajinštině, kterou paní tlumočnice přeložila do češtiny, pan obžalovaný poté pokračoval s další větou, kterou paní tlumočnice opět přeložila a takhle až do konce jeho výpovědi. Jelikož se jednalo o poměrně dlouhou výpověď, s mými kolegy jsme se později shodli, že bylo poměrně náročné udržet si přehled a neztratit pozornost. Pan obžalovaný byl v době páchání trestné činnosti již v podmínce, tudíž byl odsouzen k trestu odnětí svobody. Proti tomuto rozsudku se odvolal, a proto byl k našemu soudu přiveden v poutech a za doprovodu dvou příslušníků vězeňské služby. Zajímavé mi ale přišlo, že když pan obžalovaný vypovídal, tak mimo paní tlumočnice stál u něho i člen vězeňské služby, druhý však zůstal sedět na lavici. Rozumím, že se stále jedná o odsouzeného člověka a tudíž do jisté míry nebezpečného a musí být připraveni zakročít proti němu. Čemu už jsem ale nerozuměl je, proč jeden stojí a druhý sedí.

V průběhu soudu jsem si také všimnul značného rozdílu mezi mluvou a přednesem pana obhájce a paní státní zástupkyně. Pan obhájce působil méně připraven, svoje myšlenky prezentoval nesrozumitelně a přišlo mi, že z jeho promluvy jsem necítil takovou profesionalitu jako například u paní soudkyně. Oproti tomu paní státní zástupkyně jasně a zřetelně artikulovala svoje myšlenky a vyzařovala z ní zkušenost. Tento rozdíl se nám shodou okolností vysvětlil poté, co jsme vyšli z jednací síně. Když jsme totiž odcházeli, tak nás pan obhájce oslovil s tím, že u jiného soudu bychom měli zajímavější případy. Měl nás totiž za studenty práva a sám sdělil, že „není dlouho ze školy“. Při odchodu z budovy se nám i s panem obhájcem podařilo zabloudit a nedařilo se nám najít východ. Na soudě se totiž nacházely dvě hlavní identická schodiště a jediný rozdíl mezi nimi byl ten, že pouze u jednoho se nacházel východ. Jakmile jsme po pak vyšli z budovy krajského soudu, tak jsem si připadal, jako kdybych se zase vrátil do světa, kterému rozumím a vím, co se ode mě očekává. Veškerý stres z toho, že udělám něco špatně rázem opadnul a já se zase mohl cítit sám sebou.